

Arrest

nr. 174 753 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 14 april 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 4 juli 2005 België binnen en vraagt op 15 juli 2005 asiel aan. Op 24 oktober 2006 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 13 262 van 27 juni 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 3.258 van 25 augustus 2008 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.2. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt dat de verzoeker op 31 mei 2007 een aanvraag indient om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9,

derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 8 augustus 2008 ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) neemt.

1.4. Op 26 september 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 25 februari 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 26 november 2010 ongegrond bevonden. Op 24 december 2010 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 17 februari 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 maart 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op 28 april 2011 wordt tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 14 juli 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 juni 2012 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 101 857 van 26 april 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7. Op 28 mei 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 126 305 van 26 juni 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.8. Op 24 september 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hem een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor twee jaar opgelegd.

1.9. Op 5 november 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 december 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 5 februari 2015 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 12 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 8 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 april 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2015 werd ingediend door:

(…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen lasten zijn(...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Attest van onvermogen afgeleverd door het Ministerie van Financiën van de Armeense Republiek*
- *Brief in verband met een onderzoek naar het recht op inkomensgarantie voor ouderen en kennisgeving van beslissing met herziening van het pensioen dd. 24.06.2014*
- *Belfius rekeningafschrift van september 2015 waaruit een pensioen blijkt van 699,69 €*
- *Belastingaangifte 2015 inkomsten 2014 en rekeninguittreksel vakantiegeld 2015*
- *Fiscale Fiche 281.10 van vakantiegeld 2015 prestaties 2014*
- *Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2014 aanslagjaar 2015*
- *Loonbrieven van ASAP Home Service voor de periode van 2 februari 2015 tot en met 20 september 2015 waar uiteen gemiddeld inkomen van 254,29 € blijkt.*

Er werden loonbrieven van interimarbeid voorgelegd maar aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is en er slechts tewerkstelling van enkele dagen blijkt, is met het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de documenten van de FOD Pensioenen blijkt dat de referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen ontvangt bij wijze van pensioen. Door de aard van het inkomen van de referentiepersoon kan dit inkomen niet in aanmerking genomen worden als 'bestaansmiddelen'. Deze vorm van pensioen is sociale bijstand die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken, maar door hun leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW. Inkomens die verkregen worden via het Belgische sociale bijstandstelsel kunnen niet in aanmerking genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Alle andere bewijzen met betrekking tot het ten laste zijn of het onvermogen van betrokkene doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers, zelfs voor zover betrokkene daadwerkelijk ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wil dit eigenlijk zeggen dat hij ten laste is van het sociale bijstandstelsel, wat uiteraard helemaal niet de bedoeling is en geen basis kan zijn om verblijfsrecht aan te ontfenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van zijn gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 8 van het EVRM stelt:
“(…)”*

*Artikel 22 van de Grondwet stelt:
“(…)”*

De bestreden beslissing weigert het verzoek van verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 12.12.1980, waardoor het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoeker geschonden wordt, zoals bepaald door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet en waardoor tevens het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden wordt.

De bestreden beslissing belet verzoeker namelijk zijn privé- en gezinsleven met zijn ouders uit te oefenen in België, een familieband die door verweerster niet wordt betwist. Dit terwijl verzoeker al ettelijke jaren met hen samenwoont en ten hunne laste is, waardoor aan de voorwaarde van een privé- en gezinsleven in België is voldaan.

De bestreden beslissing houdt een inmenging in van dit recht op privé- en gezinsleven aangezien deze de uitoefening van dit recht op privé- en gezinsleven weigert gelet op de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze inmenging dient dus te worden getoetst aan de noodzakelijkheidsvereiste voor een democratische samenleving.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan enkel voldaan zijn aan de vereiste dat een criterium noodzakelijk is in een democratische samenleving wanneer er een dwingende sociale behoefte is en de maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Er dient derhalve te worden nagezien of verweerster de juiste afweging heeft gemaakt tussen het beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht op privé- en gezinsleven.

Deze afweging werd niet gemaakt door verweerster, terwijl deze onbetwistbaar in het voordeel van verzoeker zou gebleken zijn.

Er wordt niet betwist door verweerster dat verzoeker reeds lange tijd inwoont bij zijn ouders en dat zij steeds zijn rondgekomen met het bestaande inkomen van de ouders van verzoeker. Er is derhalve niet betwist dat de inkomsten voldoende zijn.

Verweerster gaat enkel in op het feit dat de inkomsten van verzoekers voor een deel uit inkomensgarantie bestaan, en dat verzoeker hierdoor ten laste zou zijn van het sociale bijstandsstelsel. Deze overweging staat echter niet in verhouding tot de bestreden beslissing.

Het doel van het niet in aanmerking nemen cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels is tegenaan dat de Staat effectief zou moeten betalen voor verzoeker. Dit zou namelijk een te grote last worden voor het bestaande bijstandsstelsel.

Dit argument zou kunnen opgaan wanneer het om bijvoorbeeld leefloon gaat, waar men een verhoging van het leefloon krijgt wanneer er personen ten laste bij de rechthebbende hun intrek nemen. In dat geval zou de staat namelijk een meerkost dienen te betalen aan bijstand zodat deze persoon effectief ten laste zou komen van de staat. Het nagestreefde doel, namelijk geen hogere lasten van de staat, zou in dat geval in verhouding staan tot de weigering van een verblijf.

In de situatie van verzoeker en zijn ouders ligt dit echter geheel anders.

De inkomensgarantie voor ouderen stijgt niet wanneer er een derde (al dan niet familie) zijn intrek neemt bij de rechthebbende. Er kan derhalve geen enkel nadeel weerhouden worden aan het verblijf voor verzoeker, de staat zou nog identiek hetzelfde bedrag betalen als voor de toelating van dit verblijf.

Verzoeker zou met andere woorden niet ten laste vallen van de staat, aangezien er geen enkele meerkost voor de staat zou bestaan.

Een afbreuk aan het recht op gezinsleven en privéleven kan enkel wanneer dit noodzakelijk is in een democratische samenleving, wat inhoudt dat er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Er kan, wat de bestreden beslissing betreft, geen dwingende sociale behoefte weerhouden worden, aangezien er geen sprake van is dat verzoeker ten laste komt van de staat.

Indien deze dwingende sociale behoefte alsnog zou worden behouden, kan men niet anders dan tot de conclusie komen dat er geen enkele verhouding is tussen de bestreden beslissing (weigering van verblijf en bevel grondgebied te verlaten) en het nagestreefde doel, namelijk tegengaan dat de staat (en derhalve het sociale bijstandstelsel) zou dienen in te staan voor verzoeker. De staat zou namelijk geen enkele meerkost hebben aan verzoeker.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet, net zoals het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel is derhalve gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,*
- artikel 22 Grondwet,*
- het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing haar belet haar privé- en gezinsleven met haar ouders uit te oefenen in België, een familieband die door verweerster niet betwist wordt. Zij voert aan al ettelijke jaren met hen samen te wonen en te hunnen laste te zijn, waardoor aan de voorwaarde van een privé- en gezinsleven in België is voldaan.

Verweerder wijst erop dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of privéleven dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

In casu houdt verzoekende partij wel voor ten laste te zijn van haar ouders, doch zij maakt dit geenszins aannemelijk. Zij beperkt zich tot een loutere bewering in het verzoekschrift, zonder dat zij zelfs verwijst naar de stukken die zij bij haar aanvraag van 12.10.2015 gevoegd heeft, en toelicht om welke reden op basis hiervan bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden kunnen worden aangenomen.

Verweerder wijst erop dat het samenwonen door een illegaal in België verblijvend meerderjarig kind, dat uiteraard niet op legale wijze inkomsten kan vergaren in België, met de wel legaal verblijvende moeder,

op zich niet toelaat te besluiten tot het bestaan van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. Er anders over oordelen zou inhouden dat in elk dossier van meerderjarige doch illegaal in het Rijk verblijvende kinderen, een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, hetgeen niet de bedoeling kan zijn.

De loutere bewering ten laste te zijn, volstaat niet. De verzoekende partij faalt ter zake dan ook in de op haar rustende bewijslast.

Ten overvloede, in de bestreden beslissing wordt verzoekende partij er ook op gewezen dat zelfs voor zover zij ten laste zou zijn van de referentiepersoon, moet worden vastgesteld dat zij eigenlijk ten laste is van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoekende partij beroept zich ook op een privéleven met haar ouders, doch licht dit niet verder toe. Geenszins toont zij aan de hand van concrete elementen aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). " (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

De verweerder laat verder, zij het strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat haar ouders haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de ouders desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar ouders en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie Rv.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Naar analogie:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen ont tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen zijn voor het voeren van een gezinsleven (of privéleven) elders, zij rept hier met geen woord over.

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Dienomtrent wijst verweerder erop dat verzoekende partij reeds jaren illegaal in het Rijk verblijft, zonder dat zij gevolg heeft gegeven aan de haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 16.10.2014 aan verzoeker een inreisverbod voor twee jaar betekend werd.

Een belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

"de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi v VerenigdKoningrijk, par 77)" (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. " (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

En ook:

"Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet- begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985. nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/NerenigdKoninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bevelscomponent vervat in de bijlage 20, heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar ouders wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. " (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de motivering inzake het ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel, niet in verhouding staat tot de bestreden beslissing, gaat zij eraan voorbij dat zij dient aan te tonen te voldoen aan de in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, wanneer zij een verblijfskaart als familielid van een Belg indient op grond van artikel deze artikelen.

In casu betwist verzoekende partij niet dat zij niet heeft voldaan aan de wettelijke vereisten, zodat het verblijf van meer dan drie maanden haar terecht werd geweigerd. Zij voert niet aan dat de inkomensgarantie voor ouderen niet tot het sociale bijstandsstelsel zou behoren.

Haar bewering dat het argument inzake de te grote last voor het bestaande bijstandsstelsel zou kunnen opgaan in geval van leefloon, maar niet in deze zaak aangezien de samenwoning met verzoekende partij bij de rechthebbende geen hoger bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen tot gevolg heeft, en er aldus geen meerkost is voor de Belgische staat en de beslissing om die reden onredelijk zou zijn, is niet relevant.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij een aanvraag op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, en zij hierbij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de moeder een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Het is vaststaande rechtspraak dat zulke uitkering onder sociale bijstand valt, en deze uitkering niet in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (zie o.m. Raad van State, nr. 232.848 van 10 november 2015, <http://www.raadvst-consetat.be/>).

Nu niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, hetgeen verzoekende partij op zich ook niet betwist, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat de motivering inzake de weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 EVRM (artikel dat in wezen enkel door de bevelscomponent kan worden geschonden).

Ten overvloede wijst verweerder er daarenboven nog op dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk gemotiveerd wordt in de bijlage 20, motivering die verzoekende partij onbesproken laat.

Nochtans wordt verzoekende partij er in de bestreden beslissing op gewezen dat haar legaal verblijf in België verstreken is, en haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij weerlegt deze motieven, die ook een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris inhouden voor het nemen van een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, niet. Zij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Er kan geen schending worden aangenomen van de door verzoekende partij aangevoerde schendingen. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wijst de verzoeker, die meerderjarig is, op zijn gezinsleven met zijn ouders met wie hij al *“ettelijke jaren (...) samenwoont”* en van wie hij ten laste is. Voorts stelt de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afweging heeft gemaakt *“tussen het beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht op privé- en gezinsleven”*.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In casu laat de verzoeker gelden dat hij al ettelijke jaren met zijn ouders samenwoont en blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij onvermogen zou zijn in zijn land van herkomst. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker met zijn ouders samenwoont en in zijn land van herkomst onvermogen zou zijn, kan evenwel niet worden afgeleid dat de verzoeker afhankelijk is van zijn ouders. Zijn onvermogenheid in zijn land van herkomst zegt immers niets over het al dan niet bestaan van een vermogen in België, net zomin als het louter samenwonen met zijn ouders iets zegt over zijn afhankelijkheid ten aanzien van hen. Gelet hierop en op de vaststelling dat hij reeds 42 jaar was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zijn ouders zelf ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel en dat er geen andere elementen van afhankelijkheid worden aangehaald dan de genoemde louter financiële elementen, toont de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn ouders. Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Alleen al om deze reden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Bovendien wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In casu werd met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect

voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde hierbij de hem bij wet toegekende bevoegdheden zou hebben overschreden of dat hij niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.4. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel, laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers maar het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten beperkt verweerster zich tot volgende motivering: “Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2e van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat, wanneer maatregelen genomen worden die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, de besluitvormingsprocedure die hiertoe heeft geleid billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46).

Aangezien verweerster niet betwist dat verzoeker samenwoont met zijn ouders (zoals aangehaald in het begeleidend schrijven dat bij de aanvraag werd neergelegd, stuk 3) zijn de waarborgen van art. 8 EVRM onverminderd van toepassing.

Verweerster diende dus een afweging te maken tussen het belang van verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de staat anderzijds. Deze afweging dient duidelijk aangegeven te worden in de beslissing van verweerster.

Verweerster betwist het bestaande gezinsleven van verzoeker in haar beslissing niet. Zij was derhalve verplicht om de afweging tussen de belangen van dit gezinsleven van verzoeker en de belangen van de staat af te wegen, en deze afweging in haar beslissing op te nemen, overeenkomstig de motiveringsverplichting.

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing kan, betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, deze afweging teruggevonden worden.

Hieruit kan dus alleen maar afgeleid worden dat de verplichten belangenafweging niet verricht werd door verweerster.

De bestreden beslissing houdt derhalve een schending in van artikel 8 EVRM, en de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het tweede middel is derhalve gegrond."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,*
- de wet van 29.07.1997,*
- artikel 62 Vreemdelingenwet.*

In dit tweede middel richt verzoekende partij zich tegen de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten; zij houdt voor dat de waarborgen van artikel 8 EVRM onverminderd van toepassing zijn en verweerder een belangenafweging diende te maken tussen het belang van verzoeker en zijn familie, en het belang van de staat, en deze afweging moet blijken uit de motieven.

Verzoekende partij haar betoog mist elke grondslag.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij vooreerst niet aantoont dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, dat enkel in België zou kunnen worden uitgeoefend; er kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat worden weerhouden.

Zodoende moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van de schending van een hogere rechtsnorm, zodat gezien de gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verweerder laat gelden dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde Wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is

kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De omvang van de motivering is afhankelijk van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering (R.v.St. nr. 198.441 dd. 03.12.2009). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (R.v.St. nr. 195.654 dd. 31.08.2009).

Enkel de determinerende motieven dienen in de bestreden beslissing te worden vermeld.

Zie in die zin:

"De formele motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vergt van de toezichthoudende overheid slechts dat ze in het toezichtsbesluit afdoende laat blijken waarom het kwestieuze tuchtbesluit haar goedkeuring verdient." (R.v.St. nr. 187.280 dd. 23.10.2008)

"De formele motiveringsverplichting vereist niet de kennisgeving aan de verzoekende partijen van de initiële motiveringsnota waarnaar het bestreden besluit niet verwijst en die eensdeels bestaat uit een loutere beschrijving van de kwestieuze villa's na duiding van de omgeving en de architect die de villa's heeft ontworpen en anderdeels uit een gemotiveerd advies dat in het bestreden besluit werd overgenomen. De formele motiveringsverplichting die volgt uit de motiveringswet is niet geschonden." (R.v.St. nr. 193.428 dd. 19.05.2009)

Art. 62 Vreemdelingenwet legt een gelijkaardige voorwaarde op.

In casu blijkt aan die voorwaarde te zijn voldaan, zo ook in de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. De determinerende motieven van de bestuurlijke beslissing werd duidelijk vermeld, zowel in feite als in rechte.

Geenszins kan worden voorgehouden dat naast die determinerende motieven ook nog de inhoud van een belangenafweging zou moeten worden opgenomen. Het volstaat immers dat de motieven toelaten om te achterhalen om welke redenen het bestuur besliste aan verweerder bevel te geven het grondgebied te verlaten, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat het bestuur uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006). Het bestuur dient niet te verduidelijken in de bestuurlijke beslissing wat de inhoud is van de belangenafweging die zij maakte, wanneer die belangenafweging niet werd weerhouden in het voordeel van verweerder. Uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet niet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (zie in die zin RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Gelet op de inhoud van art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, volstaat als determinerend motief de vaststelling dat verzoekende partij haar legaal verblijf in het Rijk verstreken is (vaststelling die ten andere nooit door verzoekende partij werd betwist).

Ten overvloede, dat in art. 7 Vreemdelingenwet verwezen wordt naar de voorrang van hogere rechtsnormen, betekent niet dat het bestuur ertoe gehouden is over alle mogelijke hogere rechtsnormen te motiveren, toch niet wanneer het bestuur zelf van oordeel is dat die hogere rechtsnormen in de concrete casus zich niet verzetten tegen de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarbij benadrukt verweerder volledigheidshalve nog dat de Raad van State bij herhaling heeft geoordeeld dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen belangenafweging over het gezinsleven dient te worden opgenomen in dat bevel:

"(..); dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige

wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is." (RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

En ook:

"Overwegende, wat de artikelen 8 van het E.V.R.M. en 22 van de Grondwet betreft, dat luidens deze bepalingen eenieder recht heeft op gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen; dat de verzoekende partij een Russische onderdaan is en als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid artikel 2, 2/; dat de in voormeld artikel vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten tot doel hebben een controle uit te oefenen met betrekking tot de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven; dat aldus een doel wordt nagestreefd dat is voorzien als mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven; dat daarenboven de verplichting om over deze documenten te beschikken wettelijk voorzien is, zodat aan de grondwettelijke vereisten eveneens is voldaan; dat overigens dient te worden vastgesteld dat de ingeroepen bepalingen niet de draagwijdte en de inhoud hebben die de verzoekende partij hen toekent; dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet moet blijken dat de bevoegde overheid de evenredigheidsafweging heeft gemaakt." (RvS nr. 125.588 dd. 21 november 2003).

Zie ook het volgende recente arrest:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond." (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015)

Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. De bewering van verzoekende partij dat uit de motieven van een beslissing moet blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, mist elke grondslag.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het bevel een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen belangenafweging met betrekking tot zijn gezinsleven bevat, wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (*cf.* RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)). Voorts kan er nogmaals op worden gewezen dat het EHRM in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) en dat de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn ouders aantoont, zodat hij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN